پاس سپوږمۍ ده

لاندې ته يې

د علم ګل سحر د شعرونو ټولګه

www.samsoor.com

غزل

نظر مې شي ستو مانه، بیرته ستا رخسار ته راشي
بې کوره مسافر دی، نا اشنا دیار ته راشي

په سترګو کې ځای نه لري، په زلفو کې دې ورک شي
یو سترې کلیوال، تیاره ماښام بازار ته راشي

د ژوند لوبه بایلي، خو په ګډا ځي د مرګ خولې ته
تش والوزي هواته، مرغۍ بیرته مار ته راشي

یتیم چې په ژړا شي، میره بیا خپیره ورکړي
ماشوم که څوک خپه کړي، په ژړا به پلار ته راشي

هنداره ټولې ماتې کړي، څو کاڼي دلته پریږدي
یو څو لیونیان ووځي، یو څو بیرته ښار ته راشي

په کور کې څراغ نه لري چې کښیني رڼا ته
چې توره شپه خوره شي، سحر ځکه یار ته راشي

1381/1/11

وزیر اکبر خان مینه

غزل

زمونږ وطن ته لوګي مخکې، رڼا وروسته راځي
اول ژړا وي فریاونه، خندا وروسته راځي

وسلې راولیږي او غلې راته وواېي چې:
د ډوډۍ غم مه کوئ، دغه سخا وروسته راځي [*]

هغه سپوږمۍ ده، خو سپوږمۍ غوندې تنها نه راځي
تر مخ یې ډار د بیرته تلو وي او دا وروسته راځي

په کومو ګلو به ستا مینه ماتومه ګلې
سپرلي راځي، خو وایې ښکلې تر تا وروسته راځي

د تسبو لړ نه یوې ښکلې ته امیل جوړي
لمونځ قضاء کیږي، نیت تړئ چې ملا وروسته راځي

یتیم ماښام پورې په خاورو کې لوبیږي وایي:
یو ازې نه ځمه خپل کورته، بابا وروسته راځي

دوی وایې وکړئ ګوزاره له ښامارانو سره
ډیر زورور دي، کوه طور نه امساء وروسته راځي

1383/1/16
وزیر اکبر خان مینه - ازادۍ راډیو

[*] د درویش دراني له یو شعر نه په الهام

غزل

په تورتمونو ، په اورونو کې لار روغ پاتې يو
ترکاڼي کلک يو ، تو پانونو کې لا روغ پاتې يو

هره خوا کرکه وه ، کينې وې ، مونږ به مينه کړله
عجبه نه ده ؟ امازونو* کې لا روغ پاتې يو

بيرغ د مينې مو په هيڅ جګړه کې ښکته نه کړ
له دې سببه په تيغونو کې لا روغ پاتې يو

دا ښکلې هسې له مونږ مخ اړوي ، ځان کنجوي
مونږ يې په روح ، مونږ يې په زړونو کې لا روغ پاتې يو

سرو اننګيو ته يې ګورو ، خو لا نه پرې سوځو
په دومره ښکلو او حسينو کې لا روغ پاتې يو

که مومن خان دې چيرې وليد ورته ووايه چې:
مونږ د ښامار تيرو غاښونو کې لا روغ پاتې يو

مخامخ خاندي او له شا مو په خنجر ووهي
سحره ! مونږ داسې وختونو کې لا روغ پاتي يو

---

* د امازونو په قام په لرغونو زمانو کې دښځو يو قام و ،چې خپل نارينه اولادونه به يې په ځوانی کې وژل او لونې به يې د جګړو لپاره روزلې.

که ښکلې نه وای؟

که ښکلې نه وای
زمونږ ژوند به څه و
په څه امید به موږ ژوند کولو
په کومه هیله به ژوندي پاتې وو
که ښکلې نه وای
لمر به څومره یخ و
لمر به تیاره و
او سپوږمۍ به نه وه
که ښکلې نه وای
نو په بڼ کې سرو غوټو به څنګه
داسې موسکا کوله
او سره ګلونه به په څه غوړېدل
د لمر ګلونو به نو کوم پلو ته
داسې په ځیر-ځیر کتل
که ښکلې نه وای
دا اسمان به په دې ښکلو ستورو
تر دې لا هم مغرور و
ځکه هغه وخت به یوازې اسمان ستوري لرل
که ښکلې نه وای
دا جګړې به تر دې هم ګرمې وې
د هر چا زړه کې به د کرکې اور و
د هر چا زړه به له ژوندونه تور و

که ښکلې نه وای
نو د شعر پري به
له کومه لوري الهامونه راوړل؟
که ښکلې نه وای
زمونږ ژوند به څه و؟
په کوم امید به موږ ژوندي پاتې وو؟

1372\7\17
پکتیا، د زرملي اسلام خیل

یو غمی د سیند په تل کې

یو غمی د سیند په تل کې رانه ورک شو
نه پوهیږم په څه چل کې رانه ورک شو

اننګو کې دې زما د کتو فصل
ته وکیدلی و ، په ګل کې رانه ورک شو

یو شین خال به مې نمانځه همیش په زړه کې
ستا خواره واره اوربل کې رانه ورک شو

د شانې خوله کې زما ارمان نیمګړی
د هغې د زلفو ول کې رانه ورک شو

د نیرون* په هوسونو کې لاهو شو
خوږ کابل مې په کابل کې رانه ورک شو

1382\8\6
پکتیا ،زرمت-اسلامخیل

* نیرون،د لروغوني روم یو با الهوس امپراتور و،چې د روم ښار ددهٔ د هوس په لیمو کې وسوځید،چې بیا دا متل مشهور شو:از دست
یک شوم-سوخت شهر روم

د اننګو پسرلی

چې په دې ښار کې نازولو سره مینه کوو
لکه په ځوځو کې له ګلو سره مینه کوو

ژوند خو به خود په اشارو او کنايو تيروو
درقيب خوا کې چې له ښکلو سره مینه کوو

نه غوټۍ غوړيدې بڼ کې، نه ګلونه وينو
هسې سپرلي کې له بمبلو سره مینه کوو

د اننګو د پسرلي په هیله–هیله سوځو
ځکه لمبو کې له سوځلو سره مینه کوو

کمځۍ-کمځۍ زلفې دې څه دومره په ناز اړوې
مونږ د دار پر سر زانګلو سره مینه کوو

په نورو اوري يې د شونډو د سپرلي ګلونه
مونږ بد نصيب يې تش ليدلو سره مینه کوو

1369\8\3
کابل پوهنتون

مینه کې څومره فرق وي

زه یې په زرو له میکدې وایستم
او ته په خپله خوښه
له هغې ښکلې کعبې بیرته راغلې
نو
زاهده ووایه اوس
زما او ستا مینه کې څومره فرق دی؟

1372\7\22

غزل

نور به يې په لوري موږ کاته پريږدو
موږ که ترې نه ځو ورته خپل زړه پريږدو

ځئ له دې بې روحه ښاره کډه شـــو
سترې ارمانونه ميلمـــانه پريږدو

شيخه که پردې مو ګناهګار بولـــې
موږ به خپلې ږيرې ترنامه پريږدو *

مه کوه ګوزار د درو مـــه کوه
نور به د سندرو اوريده پريږدو

راشي د ټوپک له خولې پيغام داسې
وژنو يې له سره کله مـرړه پريږدو

دا وطن خو ښکلی دی جنت دی خو
موږ به يې له لاسه د يوه پريږدو

۱۳۷۸/۱۱/۲۰
کابل- ښارندوی مينه

---

*دغزل سالار استاد محمد صديق پسرلي له يوه شعر نه په الهام

ورک ارمان

زه پر اغزیو باندې اوسم او دا هیڅ نه وایي
مینه ارزانه ورته ښکاري، اشنا هیڅ نه وایي

زه چې یې سترګو نه دورک ارمان پوښتنه کوم
یا یې په تنده ګونځې راشي او یا هیڅ نه وایې

چې راته ګرانې نه دې ،مینه پسې مرې دې زما
چې په ما ګرانه ده، هغه دلــــربا هېڅ نه وایي

د ملـــغلرو منځ کې ورشم، دیو تار په بڼه
تر سپینې غاړې یې چاپېر شم دالا هېڅ نه وایي

د زړه ازار لـــپاره راشي ،لکـــه ته ولاړه شي
له ګل نه شته خوشبویي یوسي ،هوا هېڅ نه وایي

د خدای په میـــنه یې د سترګو تـــلاوت کومه
دامې ګناه شوه ،که ثواب شو ،ملا هېڅ نـــه وایي

امان الله !ستاغوندې نه دی چې به غم خوري زموږ
بس ګوزاره کوي، ژوندی دی ،پا چـــا هیڅ نه وایي
هر سحـر غوږ یم ،بلبلان ذکـــر د ګلو کوي
حیران په دې یمه، چې ښکلې له تا هیـــڅ نه وایي

۱۳۸۳/ ۴/ ۱۲

درنها تناب

ته يې سپېڅلې !
ته اروا د مريم
ته لکه پرخه په ګلپاڼو باندې
ته لکه وړانګه پاکه
ته د بلبل اوښکه يې
روح دې مينځلی
د زمزم په اوبو
ته يو احساس، ته عاطفه يې ګلې !
ته له ګناه پاکه يې
خو دلته هرپلو ګناه ده ګناه
لکه چې ته دلته بې وخته راغلې
لا خو کينې دي،
لا خو کرکې خورې
لا خو د مينې جامې رنګ دي
د ګناه په وينو
لا د قابيل هابيل کيسه ده
د هرچا په ژبه
او د بلقيس او سليمان مينه
له ټولو هېره
ځمکه فساد نيولې
اسمان کې وربځې دي د کرکې خورې
لا د يزيد توره
ريبي سرونه

لاخو د هرچازړه کي کرکه شنه ده
لاخو د هرچازړه کي بل، دانتقام اورورنه
لاخو په مينه هيڅوک نه پوهېږی
نو د امنې را سره؟
چې ته بې وخته راغلې
دې د نفرت نړۍ ته
ته چې د چازړه کي کينه ووينې
داستا په سترګو کي دوير فصل
راوټوکيږي
تاته د زور او زرو سترګي ټيټي
ته د قارون، ته د پاچا ، ته د جابر
له څنګه تېره شې
موسکۍ شې وايې
عجب ساده خلک دي
دومره په زور او زر مغرور ولي دي
ته د سندرو سيپارې
په مينه-مينه لولې
ته لکه زه په يوه ورکه پسې يتړې ښکارې
مينه، مينه، مينه !
اوه، نه پوهېږم
ښايي دا هم سترې وي
ښايي چې مينه هم
تيارو کي سرګردانه ګرځي
ديوه زړه په لټه
داسي يو زړه چې کرکه نه پېژني

چېرې به وي؟
نه پوهېږم، نه پوهېږم
*****
ته يې سپېڅلې !
ته اروا دمريم
ته يوه پاکه فرشته يې ګلې !
ګوره ابليس ميني ته خاورې شيندي
دفرښتو دلارښوونې
خوب يې بيا ليدلی
ابليس دميني دښمن
فرښتې تاته وايم
له خپلو ښکلو شونډو
دولاحولو توري مه غورځوه
ابليس لباس دي
کله- کله په بدل لباس کي
راشي دکرکې او ګناه تخمونه وشيندي، ځي
په لباسي خندا يې مه غوليږه
چې ولاحولو درنه هېره نه شي
ايت دميني تل په ځان چوف کوه
ابليس په سپين لباس کي راشي
فرښتو ته لارښوونه کوي
ابليس دمار زهر
دميني په پيالو کي راوړي
نو
فرښتې تاته وايم

اعوذ بالله او ولاحولو

تل پر شونډو لړه

****

ته يې سپېڅلې !

ته اروا دمريم

ته يې دنور لاربنوده

زه دې چې سترګوته په ځېر ګورمه

ماخپل ارمان ورک کړی

زه دي په ښکلو شرابي سترګوکي

درناالارې ګورم

او

زما دعقل بېړۍ

دا استادښکلو سترګو

دسمندرپه توپاني څپوکي

غرقه ښکاري

اوزه تيارو کي بندي

په تروږمۍ کي

له برهوت څخه فريادکومه

ته په وړانګينو لاسو

دادرنا تناب راخورکړه

مادرواخله ښکلې

چې دې نفرت- نفرت جهان کي مې

نور زړه تنګ شوی ! ! !

۲۹ جون ۲۰۰۴ وزير اکبرخان مېنه

یوازې ستا لپاره

له زړه مې ټولې کرکې وایستلې
اوس مې له ښکار څخه توبه کړې ده
اوس له کاریز نه بغدادي کوترې نه کټوم
او بس تمامه ورځ لګیا یم
په دامونو کې مرۍ پېیمه
سپینو کوترو ته پایزېب جوړوم
اوس دبې موره ورې له اوښکو نه
شراب جوړوم
او په سخت زړو یې ارزانه پلورم
چې یې له زړونو کینې کډه وکړي
له زړه مې ټولې کرکی وایستلې
اوس مساپر په کاڼو نه ولمه
اوس ګلان نه شکوم
له لارو نه اغزي ټولوم
په لاره تلونکی ماشوم ښکل کړم
د سپین ږیري بوډا لاس ونیسم
له زړه مې ټولې کرکې وایستلې
اوس له دښمن نه کسات نه اخلمه
اوس دغومبسو کور په خټه باندې
نه پټوم
په مار دکاڼي ګوزار وکړم
خو خطا یې ولم

بس هسې ځان ترې ژغورم
هغه هم هسې د رحمان* دیارانې په خاطر
اوس له خوبونو مرور یم
ټوله شپه په تلاوت تېروم
او د قرآن زرینو پاڼو کې
یو نوم لټوم
له زړه مې ټولې کرکې وایستلې
اوس مې ټوپک پر اوږه نشته
او له میل نه یې شپېلۍ جوړه ده
په کې د مینې ترانې غږوم
دا ټول دا ستا لپاره
ځکه دوئ وایې
په جنت کې حورې ستا غوندې دي

- زموږ په سیمه (زرمت) کې خلک په دې باور دي ، چې که څوک مار ووینې، باید حتماد کاڼي ګوزار پرې وکړي، کنه رحمان بابا خپه کیږی دوی وایي چې رحمان بابا په دې اړه فرمائلي دي

چې څوک ووینې مار- او پرې ونه کړي ګوزار-هغه نه دی زما یار.

وخته راوګرځه

موږه داڼ پره موده
دیوه - بل پرلوري
ستړي مزلونه کول
څو مره شپې تېرې شوي
څو مره کلونه تېر شول
څو مره وختونه تیر شول
ښايي اروا وي زموږ
له موږ نه هم ستړې وې
ښايي اروا مو دیو - بل په لورې
ان څو پېړۍ دمخه
دیوه - بل په خوا مزلونه کول
خو موږ دا اوس یو - بل ته ورسېدو
چې مو ځانو ته پام شو
وخته !
وخته ته تیر وې رانه
وخته نو دومره ژر بیا ولي ولاړې
موږه خو مینه هم ونه لیدله
زموږ خو ټول ژوندون سفر و ، سفر
دومره سفر چې ان لا تا به هم لیدلی نه وی
اهای، تاته وایم
وخته ناري مې اورې؟
وخته لږ ودرېږه
او لږ په شا راشه

زموږ لپاره
او که راونه ګرځې
زموږه دوا ړو آه به
تا هم په خپل ځای باندي ودروي
چې بیا به هیڅکله مزل ونه کړې
او بیا به داسي بې پروا
له مینانو څنې نه تېرېږې
اهای !
ناري مې اورې ،که نه
وخته راوګرځه
لږ ودرېږه
وئ !
وخت هم مغرور دی
هیڅ راګوري هم نه
دومره په بېړه درومي
لکه چې دی هم په مین پسې ځي

رحمان مېنه، کابل
۱۳۸۳/۳/۲۸

زړه

پرون نړېدې و
زړه مې ودرېږي
بې مخه ښې بله ورځ ولاړه نه شې
بيا به تاوان د خپلې ورکې غواړې
دا زړه خو ستا دی
څه زما خو نه دی

کلوله پشته
/۱۳۸۳/۷

1371لمريز كال و ،مور مې ميرانشاه ته ولاړه چې تر ځوارلسو كلونو وروسته خپل دوه ورونه او دوې خوېندې ووينې.مور مې لانه وه خبره چې دواړو ورونو او يوې خورېې لا د مخه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وې او بله خور يې په بل ښار کې اوسيده.

دلته په كابل تنظيمونو اور بل كړی و ،زه هم د دغو اورونو په لمبو كې ايسار وم.يوه مياشت وروسته د مور له مرګه خبر شوم.او د ګوليو په باران كې له كابله ووتم.پرمور مې يې د مهاجرو په هد يره كې خاورې اړولې وې هغې د ژوند په وروستيو شيبو كې زه او او خپله مشره خور ،چې په هغه ورځ د (بنو)له ښاره ددې ليدو ته راروانه وه ،ډېر ياد كړي وو ،خو موږ يې ونه ليدو.د مور د غسي پرديس مرګ مې پر زړه داسې پرهر جوړ كړ ،چې ټول عمر به ترې وينې بهيږي.د مور تر قبر مې سپينې ډبرې راتاو كړي ،چې سبا رانه ورک نه شي.د بيرته راتلو په وخت كې مې تر خولې دا سوې نارې ووتلې .

زما معصومې مهربانې مورې

زما پر سر دې كړاونه ليدل

سختو شيبو ته شوم يوازې پاتې

ما په ارام دژوند خوبونه لیدل

د مزار خاورې ښکلوم درنه ځم

تا په پردي وطن سپارم درنه ځم

***

مورې په زړه دي ارمانونه لرل

تا زما ژوند ته امیدونه لرل

زما شیبې په خوشالۍ تیرېدې

خو تا په زړه کې ډېر غمونه لرل

په هیلو خاوري اړوم درنه ځم

تا په پردي وطن سپارم درنه ځم

***

مورې ته هم شوې مسافره رانه

په دې دنیا کې مې نور څه پاتي شول

که خوشالي وه خو له تا سره وه

څو مره غمونه میلمانه پاتي شول

سترګې به چاته اړوم درنه ځم

تا په پردي وطن سپارم درنه ځم

***

موريې وړه مينه به تا غواړي اوس

شغله دې مينه او موسکا غواړي اوس

ستا چې وروستو شيبو کې تل يادېده

کوچنۍ ګلپاڼه به انا غواړي اوس

پرسر مې خاوري بادوم درنه ځم

تا په پردي وطن سپارم درنه ځم

***

موريې خپه نه شې ما ونه ليدې

زه د قسمت په زولنو کې بندي

وروستی ديدن مې يو ارمان پاتي دی

وم د تيارو تورو شيبو کې بندي

وروستۍ دوعا درته کوم درنه ځم

تا په پردي وطنم سپارم درنه ځم

1371 . 12.19

پښتونخوا ميرامشا دماچسو کمپ هديره

غزل

څو مره ډېر مې خپل جانان راباندې ګران دی
لکه ځان لکه ایمان راباندې ګـــران دی

لکه خپلــه خوږه ژبـــه راتــه ګرانه
لکه ګران افغانســتان راباندې ګــران دی

زه يو تږی لاروی يمــه دمـــينې
درنـــو اوبـــو په شان راباندې ګران دی

ماشو مــتوب دی، هوسېږم يې ځـــلا ته
لکه ســتوری داسمان راباندې ګـران دی

دوی حـيران دي چې په تا ولې مـــين يم
داخو ځکه چې انسان رابـاندې ګـران دی

۲۴/ ۴/ ۱۳۸۳ ثارندوی مېنه، کابل

نوبل د ښکلو حق دی

دوی جائزه د نوبل چا ته ورکړه
یا زورور، یا یې پاچا ته ورکړه
چې یې یوازې په خبرو مینه وستایله
چې یې یوازی په خبرو کرکه وغندله
هغو چې جنګ یې کاوه ویې نه کړ
چې د څه وخت لپاره لیرې و
د جنګ له شره
دوی اتلان د سولې یاد کړل هغه
خو !
شکلې چې ذهن نه جګړې ورک کوي
چې مو دزړه په د ښته مینه کري
چې ببرته ژوند راکوي
له شاعر پرته چا ونه ستایلې
شاید چې نوبل کله ښکلې هم لیدلې نه وي
چې یې باروت یادول
بیا یې چې ښکلې کله ولیدلې
نو ټول ویاړونه یې د مینې ترنامه قربان کړل
ټولې بریاوې یې بشر ته ورکړې
ښایي دوی هېره وي اصلي خبره
ها چې الفرډ د ځنکدن وروستو شیبو کې وکړه
- نوبل د ښکلو حق دی
-نوبل د ښکلو...ښکلو....ښکلو حق دی

دوی جایزه دنوبل چا ته ورکړه
یازورور، یا یې پاچا ته ورکړه
بیا به یې ومنم چې دوی مینه او سوله غواړي
که یې داځل جایزه تا ته درکړه

۱۳۸۳/ ۴/ ۱۹
وزیر اکبرخان مېنه- ازادۍ راډیو

له مينې تېښته

ملا حيران ولې شوې
ماته تعويذ وليکه
زه مينه نه کومه
ملا يو داسې تعويذ راکه
چې دزړه دروازې
پرمخ دمينې باندې وتړي ،
دتل لپاره
زه مينه نه کومه
مينه پاللی نه شم
زه يې لايق نه يمه
دلته په مينه هيڅوک نه پوهېږي
ذلته له چا سره څوک مينه نه کړي
او مينه کفر بولي
که څوک خبر شول چې له ښکلو سره مينه کوم
زما انجام به څه وي
زه مينه نه کومه
ملاحيران ولې شوې
ماته تعويذ وليکه
ملالګيادی
دکتاب پاڼو کې
دکرکې توري ګوري
لکه چې نه يې مومي
***
ملاتعويذ وليکه

زه مینه نه کومه
مینه عذاب ده
مینه نه کومه
خو مینه نه پرېږدي ما
مینه په ما پسې ده
او زه ترې منډې وهم
خدایه ! په کبر کې یې مه کړې حساب
زه کبرجن نه یمه
مینه پاللی نه شم
لایق د مینې نه یم
زه مې کینې ته د زړګي دروازې
خلاصې پرېږدم
حو کینې راشي ،بېرته ووځي
زړه کې ځای نه مومي
ځکه چې هر ورځ زه ښکلې وینم

۱۳۸۳/۵/۱۲ کابل- خیرخانه مېنه

درنا څرېکه

تیارو کې څرېــــکه درنا وه ،ماوې ته یې هغه
سپوږمۍ کې پاتې څه ځلاوه ،ما وې ته یې هغه

پوه نه شومه دوی وې ملایکه راغله، بېرته ولاړه
باران و ،تالنده ،بربښـــــنا وه ،ماوې ته یې هغه

راته موسکۍ وه او زمــا په زړه یې لاس ایښی و
دزړه مې بل رنګه درزا وه ،ما وې ته یې هـــغه

جنت نه راغلم ،حورې ټولې وې حـــیرانې راته
ترغوږ مې ستا غوندې خندا وه ،ما وې تـه یې هغه

زه وم څـــــېره مې وه ،خو لیرې تښتید له رانه
زمـا له تن څخه جــــلا وه ،ما وې ته یې هغه

۲۹/ ۵/ ۱۳۸۳ - دکابل هوایي ډګر

بابا ته

بابا موږ ستا لاره بیا وپالله
موږه هم ستا پرلاره پل ایښی دی
موږه هم ووتو جنته ځنې
په دغه فرق
تا غنم وخوړل، جنت نه ولاړې
موږ ستا داولاد له ظلمه تنګ شوو
په غنم پسې دوزخ ته ولاړو
او اوس دوزخ کې په یوه ګوله مړۍ پسې
ستومانه ګرځو !!!

پاکستان ،کراچۍ ،کلفټن
۱۴۲۰ هجري قمري د اختر دریمه ورځ

له مینی ها خوا

دا خلک هسي وايي
زه په تا نه یم مین
په ما نازونه مه کړه
هسې دې سترګو ته په ځیر ګورمه
زه دې په سترګو کې
د مینې اسم اعظم لټوم
زه دې په سترګو کې
زما ورک شوی خوب لټوم
زه دې غومبورو کې
ورک شوی زلمیتوب لټوم
هغه چې راغی
داوبو په شانې تېر شو رانه
دا خلک هسې وايي
زه په تا نه یم مین
نازدې پر نورو وکړه
زه دې میګونې شونډې نه ښکلوم
زه مې دژوند دکتاب
اخري فصل لیکم
په هغه فصل کې دژوند او مرګ سوالونه ډېر دي
غواړم له تا یې زده کړم
زه د کینې مینې څېړنه کوم
غواړمه پوه شم چې انسان ولې دښمن دی دځان

ولې دبل له وينو خوند اخلي دوی
ولې دې دومره انسانانو
ديوه دخوشحالۍ لپاره
سرونه لاس کې دې نيولي
او رېبي سرونه
ښايي دارازونومم
داستا دسرو سرو اننګيو خيال کې
هغه چې خپله يو ظالم پاچا دی
هغه چې خپله هم دستورو لو کړي
زه په تانه يم مين
داخلک هسې وايي
زه دې ميګونې شونډې نه ښکلوم
په ما نازونه مه کړه
زه دښکلا دفلسفې شاګرد يم
غواړمه پوه شم
چې دادومره ليرې- ليرې خلک
څنګه نژدې او څنګه خپل شي سره
دومره نژدې شي ،نژدې
چې په يو- بل کې حل شي
کټ مټ ماوتاغوندې شي
ښايي داستا خمارو سترګو کي دارازونومم
ځکه خو داسي په کې ورک يمه ،ورک
داخلک هسې وايي
زه په تا نه يم مين
او که مين يم ،ستا پر روح مين يم

بس ستا دروح په بڼ کې
لکه وږمه د سحر
ګلان د مينې سپږم
زه دې ميګونې شونډې نه ښکلوم
داخو ګلان دي
زه د ګلو پاڼې نه رژوم
زه دې په شونډو کې سپرلي لټوم
چې لاتراوسه مې ليدلی نه دی
ځکه خو داسې لالهانده يمه،
په ورکو لارو
له مينې هاخوا
ستا دروح کتاب کې
زه خپلې ورکې خاطرې لټوم
اودوی مين ګڼي ما
هغه هم داسې ،لکه نور مينان
هه،هه،هه،هه
عجب ساده خلک دي !

۱۳۸۳/۱/۴ وزير اکبر خان مينه

خوب رانه هېر وي

زه له سهاره تر ماښامه پورې
تاته شعرونه لیکم
خوب رانه هېر وي
ته مې یاد یې
کاغذو کې دې تصویر لټوم
کله دې سترګې، کله خال
کله دې شونډې ستایم
تاته په پټه زه شعرونه لیکم
دغه دمینې شبنامې په ویره- ویره لیکم
که څوک خبر شي
چې له تا سره زه مینه لرم
تاته شعرونه وایم
ماته به څه ووایي
تاته به څه نوم درکړي؟
دلته خو مینه او ګناه په یوه کاڼي تلي
دلته په هیڅا هیڅوک نه دي مین
چې زما درد احساس کړي
دلته دچا زړه، دښکلا تندر وهلی نه دی
دلته ړانده دي خلک
څوک چې بینا دي، یاخو ما او یا خو تاته ګوري
او دتهمت رنګونه ویشي وړیا
***
شپه وي ،تیاره وي

او نور ټول ویده وي
زه دې تصویر سره خبرې کوم
قلم را واخلم درته شعر ولیکم
چې خوښ مې نه شي
کاغذ څېري کړمه
خو ستا څېره راته موسکۍ شي
او سوکه وو ایې
عجب ساده سړی دی
چا ته شعرونه لیکي؟
بیرته را ټولې د کاغذ وړې ټوټې کړم سره
او بیا بل شعر ولیکم
خوب رانه هیر وي
بیا سندرې اورم
هره سندره کې بس تا ګورمه
ټولې سندرې ویل شوې تا ته
ټولو ستا یلې یې ته
خو
د دوی یو ازې ستا ښکلا ته پام وي
او بس یو ازې دې ښکلا سره جفا یادوي
دوی ستا غمجنه څېره نه یادوي
ستا خوږو سترګو کې دوېر دنیا لیدلی نه شي
قلم را واخلمه ،غزل ولیکم
ورپسې بل وي او بیا بل ولیکم
خو ستا څیره مې انځور کړې نه وي
چې شپه سبا شي

رڼایې خوره شي

***

سهار چې تاووینم
نو راته وایې
رنګ دې ژیړ ولې دی؟
سترګې دې ولې پړسېدلې دا سې
بس له ماښامه تر سهاره پورې
ویښ پاتې وم
ولې ناروغ خو نه یې؟
نه، هسې خوب وتښتېدلی رانه
تاته ویلای نه شم
چې ستا لپاره
له ماښامه تر سهاره پورې
ویښ پاتې یم
خوب رانه هیر وي
ټوله شپه تاته شعرونه لیکم

۲۳ /۴ /۱۳۸۳ وزیر اکبرخان مېنه- ازادۍ راډیو

دخوبونو ښاپېرۍ

په دې ښار کې يوه ته يې او بل زه يم
ته يې وړانګه او له تا سره مل زه يم

دانور هسې د پيسو لپاره ژوند کړي
چې يې ژوند دعشق لپاره دی ،تل زه يم

چې مې زړه ته رانږدې يې ،اول ته يې
چې يې تاته زړه درکړی ،اول زه يم

دژوند پاڼې مې شهيدې شي چې نه يې
ته باران يې او په دښته کې ګل زه يم

ستا خوب وړې سترګې څومره را نږدې دي
ښايي ستا دتورو سترګو کـجل زه يم

رقيبان مې دتهمت په غشو ولي
ته به وايې ددې دور کابل زه يم

چې پر موږ باندې واکمن شي نو ظالم شي
بيا نو وايي چې بس ستاسې عمل زه يم

بيا قاضي دی کوم کمزوری په دار کړی
ښه خبر دی چې دسرو شونډو غل زه يم

ها چې ولاړه ،ښاپېرۍ وه د خوبونو
دا په خاورو کې چې پروت دی ،د اپل زه یم

هر سحر لکه وږمه لګې چې راشې
ګوره پام کړه ،ژبړه پاڼه د ګل زه یم

غزل

خدایه چې غواړم یې، هغه راځنې لیرې ګرځي
ټول رانژدې دي، خو یوه راځنې لیرې ګرځي

که ګلاب نه یمه، د پوندې اغزی هم نه یمه
حیران په دې یم چې وږمه راځنې لیری ګرځی

زه د خپل ځان پرخوا روان یم ، رسېدلی نه یم
په دې سفر کې مې سایه راځنې لیری ګرځي

زما په زړه خو هسې هم بله لمبه د مینې
په کار مې نه ده ،که ډېوه راځنې لیرې ګرځي

ارمان مې ستا له اننګو په ژړا ته، ویل یې
کاڼی درود یم ،آئینه راځنې لیرې ګرځي

۱۳۷۳/۳/۷ خارندوی مېنه-کابل

خو ته به نه وې

لکه چې ستا نه هېر دي
لاډېر کلونه وړاندې
په يوه بله زمانه کې موږه
سره مين وو دواړه
هغه وو نوروختونه
هغه وخت کرکه هيچا نه پېژنده
کينه له سره پيدا شوې نه وه
هرخوادمينې واکمني چليده
ته وې مينه پرما
او زه مين وم پرتا
لکه چې هېر دي درنه
هغه مهال يادوم
چې داتورزړي خلک نه وپکې
دمينی نوم به په درنښت يادېده
مينه به ټولو عبادت بلله
خو موږه نه پوهيدو
چې وخت بدليږی ورو-ورو
ددې وختونو سيلۍ
ناڅاپه راغله پرموږ
موږه يې بيل کړو سره
ته رانه ليری ولاړې
ماله خپل ځانه ستا دتللو خبر پټ وساته
خو زه په ځان پوه نه وم
ژوند مي و ، ليرې تښتيدلی رانه
د وخت سيلۍ

دبیلتانه سرود په ژبه راغله
مور له یو بل نه بیل شو
* * *
په دویم ژوند کي په زرمت کې ومه
خوب کي له تاسره وم
ما ژوندون نه غوښت
خو په زوریې راکړ
ما به ژړل
دوی خوشحالي کوله
ما سترګي نه پرانستې
ځکه له تا بیلیدم
پلار راته آس او یو ټوپک په نذرانه ومنل
په آس به ستا په لور مزل کومه
ټوپک به مات کړم
چې کینې خوروي
له میل یې تاته غاړګۍ جوړوم
د ملا خور غږ مي غوږو ته راغی
ماوې ستا نوم یادوي
سترګې مې پرانستلې
خو ته به نه وې ما به بیا وژړل
ژړا مې زیاته شوله
ما یوه مینه غوښته
یوه دردمنه مینه
د مور د مینې لاس ورپورته کړمه
په هغه لاس کې
د دنیا مینې وې
دروغ مي نه زده

دمورغېږ کی می ته هېره شولې
آه، دمورکی، غېږ،خو نوتل هم نه وي
زه ځني ولويدمه
لکه پاچا چې هم له تخت، هم له وَطن ليرې شي
بېرته شوم ستا په لټه
حواس مي ټول سره ګډوډ وو
تا په نوم پسي به ټول سترې وو
مکتب مې پريښود
کتابو کې يې ستا نوم نه راښود
ما دزرمت باغوکي سترې مرغان ټول وليدل
چې په نغمو کې ستا نوم واورمه
له بلبلانو ځخه هم هېره وې
زرمت يو ښکلی ځای دی
با الا تشبهه لکه جنت داسې و
رنو اوبو کې به مينځلې اوبه راغلې مورږ ته
خو ته به نه وې
زه ترې ووتم
داستا په لټون
مادبابا پرپله پل کېښود بيا
دروغ مي نه زده
مابه ښکلو ته په ځير-ځير کتل
په دې اميد
چې ستا دحسن رڼا ووينمه
دکوه قاف ښکلې مې وليدلې
خو ستا دحسن جلوې نه وې پکې
ټولو مي مينه غوښته

خو زه وم ستا په لټون

****

دا دی ترډېرو کلو وروسته تا ته ورسېدم

خو له تا هرڅه هېر دي

یا دې په مینه خپل باور بایللی

زه هم پوهېږم چې اوس خلک مینه کفر بولي

خو موږ د بلې زمانې خلک یو

زه خو دې ښکلې شونډې نه ښکلوم

زه دې د تورو زلفو شپې نه غواړم

زه دې د ښکلیو اننګیو ارمانجن نه یمه

زه دې د سترګو سمندر کې لاهو کېږمه نه

زه دې له سترګو یو دوه اوښکې غواړم

یو دوه دردمند ،یو دوه د مینې څاڅکي

زه یو دردمند په مینه

زړه غواړمه*

راځه چې دواړه خپل ماضي ته ولاړ شو

د مینې لاس دې راکړه

او ما مې خپلې زمانې ته بوځه

له دې زمانه مې نور زړه تنګ شوی

بیا به وختونه تېر وي

هسې نه بل ژوند کې مې هېره نه شې

۱۳۸۳/۸/۱

کابل- څارندوی مېنه

*دغني خان له يوه شعر نه په الهام

مات ستوري

وينم له تانه ،لاډېرې ښکلې
ډېرې سرې سپينې ،ډېرې آغلې
خو بې له تانه،باور پرې وکړه
نظر مې نه شي،په کومې بلې

***

زه رنځور پروت وم،تا دامساء کړم
دمړو له ډلې، تـــارا جلا کړم
تا خو له سره يو ژوندون راکـړ
دغه احسان دې څنګه ادا کـړم

***

سپوږمۍ ته لاس کړم،ستوري راشمار کړم
څو رانه مات شي،څو بند په تار کــړم
دابه ستــا ورړ وي او کــه به نه وي
په دې سوچونو شپه راسهار کــــړم

***

سهار چې ولاړ، شم دګلو بڼ ته
څو ستا په شانې ګلونه بېل کړم
دپرخو څاڅکي سره راټول کړم
چې تا ته جوړ ترې ښکلې آمېل کړم

***

خو لمر را تود شي او ورک شبنم شي
وړانګې له ګله ، پرخې پـنا کـــړي
زه مـــي دخپلې بې وسی ویـــر کړم
لکه یتیم چې څوک په ژړا کـــړي

***

دلمر شغلو ، نه لاسونه تاو کړم
وایم لمرونه ټول تا ته در کړم
خو وړانګې نه وي ، هغه هم ته یې
دعشق ګلونه، ټول تا ته در کړم

۴ / ۱۳۸۳/۴/ دازادی راډیو دفتر

*- مينې دې دومره فايده وکړه-لکه رنځور چې پر لکړه پورته شينه

نـور

زه يې په سترګو کې کلام د مينې
د جبرائيل په لاس ليکلی، يو پيغام د مينې
زه په کې وحی ګورم
زه په کې حورې د جنت ليدای شم
زه په کې نور وينمه
زه اسم اعظم ليدای شم
زه په کې ځان وينمه
ځان راته لوړ ښکارې ډېر
په ځان وېرېږمه ډېر
هسې نه لويه دعوه وکړمه
چې زه يم ،زه يم
يو ازې زه يمه
سحر يمه بس

۱۳۸۳/۴/۲۲ وزير اکبر خان مېنه-دازادۍ راډيو

استاد اسدالله غضنفر ته

لپې لپې سمندر

پرون واخست لاس کې لمر، یوه سړي
کړ تقسیم یې برابر، یوه سړي

لپې لپې یې ویشه په ټولو باندې
و، تم کړی سمندر، یوه سړي

پاچا نه و، یو ملنګ غوندې سړی و
دانصاف تاج و پرسر، یوه سړي
په بشر باندې مین و لوی انسان و
نه یې غوښت د چا ضرر یوه سړي

په جنت کې یې کتاب مخې ته پروت و
یاداوه په کې بشر یوه سړي

په سپوږمۍ کې یې ستا حسن راته وښود
ځومره تېز درلود نظــر، یوه سړي

له سندرو نه پردی و، خو مین و
په کتاب بدل کړل زر یوه سړي

ښکلا ،مینه پیدا شوې له ښه خویه
دا سې ووې په منبر یوه سړی

یا مو وخت په کار تېرېږي یا په مینه
موږ ته وښود دا هنر یوه سړي

تروږمۍ کې یې تیندک وخوړ ،ونه لوېد
ترلاس ونیو ژرسحر ،یوه سړي

پاس سپوږمۍ ده لاندې ته یې

پاس سپوږمۍ ده ،لاندې ته یې
زه یم تږی ته اوبه یې
په خیالونو کې مې ته یې
په فکرونو کې مې ته یې
په سندرو کې مې ته یې
په شعرونو کې مې ته یې
یې په ویښه مرور وه
په خوبو کی را پخلا یې
په خوبونو کې مې ته یې
په رګونو کې مې ته یې
کله ستن ،کله مرهم یې
پرهرونو کې مې ته یې
یو خوږ درد مې په سینه کې
په دردونو کې مې ته یې
زه که ستا په زړه کې نه یم
خو زما په زړه کې ته یې
زما عقل ستا په لاس کي
نه پوهېږم چې ته څه یې
پاس سپوږمۍ ده ،لاندې ته یې
***
پاس په هسک کي خو سپوږمۍ ده
لاندې ځمکه کې نجلۍ ده

هغه پورته سپوږمۍ نه ده
هغه سیوری د نتکۍ دی
مخامخ ورته ولاړه
یوه سپینه شهزادګۍ ده
هغې عقل رانه وړی
دې حواس زما تړلي
دلته توره تروږمۍ ده
د دې لاس کې ډېوه ګۍ ده
زړه مې تنګ له دې نړۍ دی
ترې نه تاو تار د کمڅۍ دی
زما زړه کې نور سبک نه شته
پر وجود مې ګېنې ده
دغه مینه څه کانې کړې
رانه هېر غم د ډووډۍ دی
دغې کوډې په ما کړې
له ما ورکه شنه مرۍ ده
له ټوپکه راوتلې
په ما مخامخ ګولۍ ده
د ښکلا تندر پرېوتی
زما د زړه پر کوټنۍ دی
سخت سفر مې دی په مخ کې
د پولادو مې څپلۍ ده
لاس تر زنې ورته ناسته
زما مینې ته بدرۍ ده
د پاچا په لور مین یم

نیم دیدن په اشرفۍ دی
زما ژوند یې لاس کې واخیست
ورته وګورئ مسکۍ ده
پاتې ژوند مې په ضرور شو
لاندې ته یې، پاس سپوږمۍ ده

۲۹/ ۹/ ۱۳۸۳ ازادۍ راډیو

غـزل

خدایه چې غوارم یې ،هغه راځنې لیرې ګرځي
ټول رانږدې دي ،خو یوه راځینې لیرې ګرځي

که ګلاب نه یمه، دپوندې اغزی هم نه یمه
حیران په دې یم چې وږمه راځنې لیرې ګرځي

زه دخپل ځان پرخوا روان یم، رسید لی نه یم
په دې سفر کې مې سایه راځنې لیرې ګرځي

زما په زړه خو هسې هم بله لمبه د مینې
په کار مې نه ده که ډېوه راځنې لیرې ګرځي

ارمان مې ستا له اننګو په ژړا ته ویل یې
کاڼی درود یم ،آیئنه راځنې لیرې ګرځې

څارندوی مېنه ۷-۳ - ۱۳۸۳

نیمګړی سفر

مه، مه !درنه مات شو ، په راستۍ مې زړه درکړی دی
هسې هم ځپلی دی، زخمې دی ، غریب سترړی دی

زه د پاکې مینې لاروی وم ،تا ته راغلم اوس
پوه شوم نیمه لارکې یم، سفر مې لا نیمګړی دی

کوم پلو ته ولاړ شم، ما دزړونو لاره ورکه کړه
داچې پرې روان یمه دا لاره ده ، که پړی دی

دالیونی نه دی چې لویدلې پاڼ ته ناست دی دا
ښکلو ازارکړی ،له جهانه موړ وګړی دی

داچې په خاموشو شونډو وایې غږ یې واخلو موږ
داپټکی په غاړه ، دمرغاب د دریاب مړی دی

لاس وهم اوبو کې، اوبه ټولې رانه خړې شوې
ارمان مې رانه ورک دی ،له ما دغو اوبو وړی دی

۲۷ / ۴ /۱۳۸۳

خلک هسې وايي

وايي چې زه په تا مين يم ،خلک هسې وايي
ته مې پاچا زه دې وطن يم خلک هسې وايي

زه او ته يو وخت يو جانانه،خو راغلي نه يو
دلته مې روح نه شته ،تش تن يم، خلک هسې وايي

دوی وايي ښکلو يې رنګ سپين کړ،دمرګ کومې ته ځې
خو زه په ژوند دمرګ کفن يم خلک هسې وايي

که ګړګوتي زلفې دې شپې دي،ښکلې ياره نو بيا
زه سحر نه يم ،ماخوستن يم، خلک هسې وايي

ازادي راډيو ـ وزير اکبرخان مينه ۹ /۵ /۱۳۸۳

د مینې داغ

لیرې !له ما لیرې !اوس له زړه نه مې وتلې یې
زه دا ستا له زلفو ،ته له خیاله مې لوېدلې یې

ما دې پرستش کاوه ،زه دې وم پر روح مین
ماوې فرشته یې ،ما وې ته ډېره سپېڅلې یې

ته د روحاني مینې په قدر باندې پوه نه شوې
ځکــه د ســـتا یلو له مقامــه پرېوتلې یې

پاک به کړم له زړه نه ستا د مینې داغ په اوښکو زه
ته د هوسونو یوه بل جهان ته تللې یې

زړه ته به دروغ وایمه ،زر به دې ترې هېره کړم
وایم به سپوږمۍ شوې ته ،آسمان ته برختلې یې

۱۳۸۳/ ۵/ ۱۲

داوبو په ایئنه کې

اوس مې شعرونو ته الهام دا ستا له سترګو اخلم
دجبرایئل دخولې کلام دا ستا له سترګو اخلم

دا ستا له سترګو بهر وینې یم لکه ستوری پاتې
درځم خوبونه نا تمام ،دا ستا له سترګو اخلم

دا ستا دناز په توره مړ یم، سترګې خلاصې پاتې
چې په ځیر ګورم، انتقام دا ستا له سترګو اخلم

چې یو ځل وګورې په مینه، مینه، مینه ماته
ګلې ! همدغه یو انعام دا ستا له سترګو اخلم

په ایئنه کې داوبو دې تصویر ورک شو رانه
دمینې ژوند ته مې مرام دا ستا له سترګو اخلم

په یوه ورکه پسې وخت لټوم، نه یې مومم
کله سحر، کله ماښام دا ستا له سترګو اخلم

۹ /۵/ ۱۳۸۳ جنوبي سالنګ

ته او سپوږمۍ

باسم دې له خياله، دزړګي په سر مې لکه يې
څومره نرۍ ستن يې ، پرهرونو کې مې ورکه يې

زه دې حيران کړی، په دوه لارې کې دمينې يم
کله دزقومو ، کله-کله دشات څکه يې

زه خو يو پښتون يم، زما مينه بارتري نه ده
ته خو له نازونو ، اداګانو څخه ډکه يې

زه دې ښکلا نه ګورم ،زه دې يم پر روح مين
ګوره چې خفه نه شې ، ښکلې خو بې شکه يې

ته مې تنها بد ليکې ، ښو ته مې دې پام نه دی
خيال کې مې پر کينږه اوږه ناسته ، ملايکه يې

داښايي ستا کبر و ، يابه ستا نازونه وو
اوس چې سپوږمۍ پورته ده او ته لاندې پر مځکه يې

۱۳۸۳/ ۴/ ۲۵ څارندوی مېنه

یم کمزوری له تا لیرې ځم انسانه

اوس مې زړه د چا لپاره نه درزېږي
اوس د چا له غمه ویښ ټوله شپه نه یم

اوس د چا په انتظار کې سترې نه یم
اوس ژړاوې راته مکر غوندې ښکاري

اوس مې زړه د چا ښکلا لړزوی نه شي
په کې (خو) له ډېره لیرې راته ښکاري

اوس بې غمه سترګې پټې کړم، ویده شم
تر سهاره هیڅوک نه راځي په خوب کې

***

په ماځه که د بلبلو اوښکې ځاځي
په ماځه که مرغۍ ګرځي بې وزرو

په ما ځه که میر دزاڼو یې وژلی
په ما ځه که الوت نه شته د کوترو

له ښکاري سره اوس زه په یوه نظر یم
زر کې ښکلې نه دي، غوښې یې خوږې دي

زه خو ځمه، لنډې لارې لټومه
زما یې ځه که لارې شنې، که تکې سرې دي

په ما ځه که له بوډۍ ده لاره ورکه
په ما ځه که بوډا ولوېده په ځمکه

په ما څه که یې امساء ترې اوړکو یوړه
څه خبر یم په چا ولوېدله ټکه

په ما څه که د سوالګر کچکول لوېدلی
په ما څه که رویو سپیو دی داړلی

احساسات دي رانه لیرې تښتېدلي
عواطف مې له خپل ذهن نه مینځلي

اوس غمونه مصنوعي راته ښکارېږي
او پردۍ ټولې خوښي راته ښکارېږي

ښاپېریانې له دېوانو سره ناځي
فرښتې ابلیس ته وایي راته ګرانه

اوس په هیچا اعتبار کولی نه شم
زه یم نوی راستون شوی له خپل ځانه

دافکارو په ځنګله کې لاره باسم
یم کمزوری ،له تا لیرې ځم انسانه

اوس مې زړه لکه چې نه شته ،خبر نه یم
او که وي ،ټوټې-ټوټې به چېرې پروت وي

تا یې وانه وریېد اواوز دماتېدلو
ستا وروستۍ خبرې دومره اثري وې

۲۴ / ۳ / ۱۳۸۴ کابل- څارندوی مېنه

دلته به لمر نوره رڼا ونه کړي

دلته به لمر نوره رڼا ونه کړي
لمر به له ټولو ځخه مخ واړوي
باران به هيڅکله را ونه وري
چې بزغلي دميني وټوکوي
دلته به څوک مينه ونه کړي نوره
دلته به څوک په چا مين نه شي بيا
دلته به هر يو ،بل نه مخ اړوي
دلته به ښکلي وي
خو ښکلو ته به نه ګوري څوک
دلته به سترګې وي
خو سترګې به دښمن لټوي
دلته به دوه لاسونه هر يو لري
خو ديتيم په سر به نه تېرېږي
بس له کوترو به وزرونه باسي
زړونه به وي
بې زړه به هيڅوک نه وي
زړونه به ټول دا ستا دزړه غوندې وي
بس له کينې به ډک وي
مينه به نه پېژني
چا ته زموږ دميني ونه وايې
تا خو نېکي او مينه دواړه يو وړل

۱۳۸۳/۱۰/۱
کابل-وزيراکبر خان مينه

نېکمرغي

ځینې ځومره بختور وي
چې ماښام ستړي ستومانه
له کارونو راستانه شي
مور ولاړه دروازه کې
انتظار یې دراتلو کړي
زویه !ډېره مې سودا وه
زویه !ښه شولې چې راغلې
دوی لانه پوهیږي وایي
څومره ستړی یم ،خواشینی
چې دمور سیوری پرې خپور وي
نو ستړیا به شي له کومه
نیکمرغي خو وي همدغه
ژوند خو داوي ددنیا

۱۳/ ۸/ ۱۳۸۳کابل-ښارندوی مېنه

غـــزل

مالا خپل ځان ته ستا دتلو خبره نه ده کړې
ګلان ژوندي دي ،لاوږمو خبره نه ده کړې

زه خو دميني يوه بله زمانه کې اوسم
مادوصال،ما دبوسو خبره نه ده کړې

هسي نه تږوله دنيا کرکه شي ،کينې خورې شي
چاته مې ستا دناکردو خبره نه ده کړې

ورته حيران يمه ،باور يې اوس په مينه وکړم
لا خو يې ماته په پښتو خبره نه ده کړې

په تا هم ګرانې دي،زما غوندې ستا ښکلې سترګې؟
آينې ګورم،آيئنو خبره نه ده کړې
لمر لا هماغسي رڼا دی،تياره شوی نه دی
تا دانکار ،تا دوعدو خبره نه ده کړې

۲۹ /۸ /۱۳۸۳ وزير اکبرخان مېنه

ښاغلی علم گل سحر، چې د 'پارېال خوبونه' خيالي تصويرونه يې په سندرو اړولي دي، دا دی د سپوږمۍ د بې الزارې رڼا تندارو ته مو ورېولي

شعر لکه يو ښکلی خوب داسې دی، چې په ويښو شيبو هم خيال مرموز اثر ښيندي. سحر په تاسې د 'پارېال خوبونه' په خيالي تندارو کې ليدلی وي، خو په 'پاس سپوږمۍ ده، لاندې ته يې' کې به له يو بل سحر سره مخ شئ

انسانان لږ و ډېر په ظاهر او باطن کې له يو-بل سره توپير لري، خو دومره نه. هر څوک د خپلې پيمانې په اندازه په غم غمجن، په خوښۍ خوښ او له ښکلا څخه کيف اخيستونکی دی

گرانه لوستونکيه! د سحر د شعر په جهان کې په مينه- مينه وگرځه. خامخا په ځای- ځای ستا له زړه راغلي وي. داسې څه به بې ويلي وي چې ستا په زړه کې به درگرځېدلي وي او ته به يې له هنري کولو عاجز يې. ښه شعر اروا و ته ځلا ورښيي. ښه شعر احساسات، عواطف، ذوقونه روزي او ښه شعر انسان له بدرنگيو څخه ژغوري

د همدې کتاب شاعر ښاغلی علم گل سحر يو خوږ او صميمي انسان دی او دا شعرونه د ده د ښکلي طبعي زېږنده دي او د کاغذ پر مخ به هم کيفيت درولېږدوي. د سپوږمۍ په شپه به مو د شنه اسمان له سپوږمۍ څخه خوند اخيستی وي. همدا سپوږمۍ به اوبو کې هم يو بل کيف او خوند لري. همداسې د شاعر له زړه او احساسه راوتي شعرونه د کاغذ پر مخ هم ژوندکوي. د شاعر شعرونه ستاسې په ژوندکې هم خوند او رنگ ښيندلی شي
راځئ چې سحر ته د لا ډېرو ښکليو شعرونو د پنځولو دعا وکړو.
په مينه او ډېر ادب

کاروان

کابل، خيرخانه مينه

۲۰۰۵/۱/۱۵